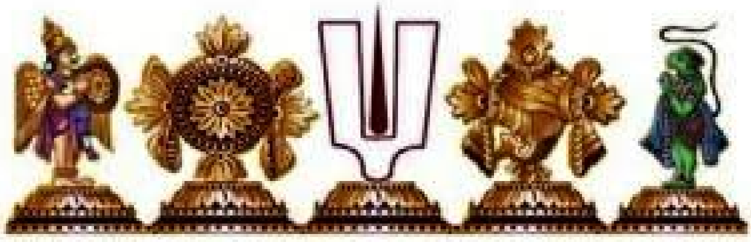

திருமங்கையாழ்வார் பெருமை

(மஹாமஹிமோபாத்யாய, காஞ்சீ ஸ்ரீ.உ.வே.ப்ர.ப.அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமி)

கலியன், கலிகன்றி, குறையல்பிரான், வாள்வீசும்பரகாலன், ஆடல்மாவலவன், ஆலிநாடன், மங்கை வேந்தன், மங்கையர் கோன், திருமங்கையாழ்வார் என்றிவை முதலான பல திருநாமங்கள் இவர்க்குள்ளன. திருவாலி திருநகரியைச் சார்ந்த திருக்குறையலூரில் கார்த்திகை மாதத்துக் கார்த்திகை நன்னாளில் இவரது திருவவதாரம். '**மாறன் பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கங்கூற வவதரித்த**' என்ற உபதேசரத்தினமாலையின் படியும், '**வேத$_3$ சதுஷ்டய அங்கோ$_3$பாங்க$_3$ங்கள் பதினாலும் போலே இந்நூலுக்கும் இருந்தமிழ்நூற்புலவன் பலனுவலாறும் மற்றை யெண்மர் நன்மாலைகளும்**' என்ற ஆசார்யஹ்ருதய (43) சூர்ணையின்படியும் அறிய வேண்டிய விசேஷமொன்றுண்டு. வடமொழி வேதத்திற்கு அங்கங்களும் உபாங்கங்களும் இருப்பதுபோல தமிழ் வேதத்திற்கும் அவையுள்ளன; ருக் யஜுஸ் ஸாமம் அதர்வணம் என்கிற நான்கு வேதங்களுக்கும் ஶீக்ஷா, வ்யாகரணம், சந்தஸ், நிருக்தம், ஜ்யோதிஷம், கல்பம் என்கிற ஆறு அங்கங்களும் மீமாம்ஸா ந்யாய புராண தர்மஶாஸ்த்ரங்கள் முதலிய உபாங்கங்கள் எட்டும் ஆகப் பதினான்கு உறுப்புக்கள் அமைந்திருப்பது போலவே,

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழி ஆகிய தமிழ்மறை நான்கிற்கும் இத்திருமங்கையாழ்வாருடைய திவ்யப்ரபந்தங்களாறும் மற்றையாழ்வார்கள் எண்மருடைய திவ்யப்ரபந்தங்களும் அங்கோபாங்கங்களா மென்று ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள் முதலான பூருவாசாரியர்கள் அறுதியிட்டனர். இவ்வாழ்வாருடைய பெரியதிருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறியதிருமடல், பெரியதிருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம் ஆகிய ஆறு பிரபந்தங்களும் ஆறு அங்கமாகக் கொள்ளப்பட்டன. வடமொழி வேதங்களுக்கு ஶீக்ஷா, வ்யாகரணம், நிருக்தம் முதலியவை அங்கமாகுந் தன்மையை பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் "**ஶீக்ஷாயாம் வர்ணஶிக்ஷா பத$_3$ஸமதி$_4$க$_3$மோ வ்யாக்ரியா நிர்வசோப்$_4$யாம்**' இத்யாதி ஶ்லோகத்தினால் நிரூபித்துக் காட்டியிருப்பது போலே நம்மாழ்வாருடைய தமிழ் மறைகளுக்கு இவ்வாழ்வாருடைய ஆறு பிரபந்தங்களும் அங்கமாகுந்தன்மையை நிரூபித்துக் காட்டவேண்டாவோ வென்னில்; கேண்மின்; அங்காங்கிபாவ ஸமந்வயம் பலபடிகளால் பொருந்தும். ஸம்ஸ்க்ருத வேதங்களுக்கும் சீக்ஷை முதலியவற்றிற்கும் அங்காங்கிபாவம் எவ்விதமாகப் பொருந்தியிருக்கின்றதோ அவ்விதமாகவே இங்கும்

பொருந்தவேணு மென்கிற நிர்பந்தமில்லை. நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தைப் பெரும்பாலும் பின்பற்றியே இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்துள்ளா ரென்பதுவே இங்கு முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ளத்தக்கது; இதையிட்டே 'மாறன்பணித்த தமிழ் மறைக்கு மங்கையர்கோன் ஆறங்கங்கூற' என்றது. ஸ்தாலீபுலாக நீதியாய்ச் சில விஷயங்களை நிரூபித்துக்காட்டி ஸமந்வய முணர்த்துவோமிங்கு:–

திவ்யதேஶங்களுள் நம்மாழ்வார்க்கு எந்த திவ்யதேஶத்தில் அதிகமான அபிநிவேஶமென்று ஆராயுங்கால், அது திருக்குடந்தையிலே யென்பது அறிய வெளிதாகும்;. நம்மாழ்வார் இந்நிலத்திலிருந்து கொண்டே '**சூழ்ந்து நின்ற மால் விசும்பில் தொல்லை வழிகாட்ட, ஆழ்ந்ததனை முற்று மனுபவித்து – வாழ்ந்தங்கடியருடனே யிருந்தவாற்றை யுரைசெய்தான், முடிமகிழ் சேர் ஞானமுனி**' (திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி –99) என்னும்படி பரமபதாநுபவத்தைச் செய்து அமைத்த '**சூழ்விசும்பணி முகிற்**' பதிகத்தில் ஒரு திவ்யதேஶத்தைப் பற்றியும் ப்ரஸ்தாவஞ்செய்ய வேண்டிய அவசியம் இல்லாதிருக்கவும் (அப்பதிகத்தில் ஏழாவது பாசுரமாகிய) 'மடந்தையர் வாழ்த்தலும்' என்கிற பாட்டில் '**குடந்தை** யெங்கோவலன் குடியடியார்க்கே . .. தொடர்ந் தெங்கும் தோத்திரஞ் சொல்லினர்'' (அதாவது, இந்த முக்தாத்மா திருக்குடந்தை யெம்பெருமானிடத்திலே குடிகுடியாக அடிமைப் பட்டவரென்று சொல்லிக் கொண்டு அங்குள்ளார் கொண்டாடினர்) என்று அருளிச்செய்திருக்கையாலே திருநாட்டிலுங்கூட மறக்க முடியாதபடி நம்மாழ்வார்க்குத் திருக்குடந்தைப் பதியின் அனுபவம் செல்லுகின்றதென்று தெரிவதனால் இத்திருப்பதியே நம்மாழ்வாருடைய நிகரில்லாத அபிநிவேஶத்திற்கு ஆஸ்பதமானதென்று அறுதியிடப்படும், அன்றியும் திவ்யப்ரபந்தங்களெல்லாம் லோபமடைந்திருந்த வொரு காலவிஶேஷத்தில் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் அவற்றைப் புநருத்தாரஞ்செய்வதற்கு, திருக்குடந்தைப் பதி விஷயமான '**ஆராவமுதே**' யென்கிற திருவாய்மொழியே மூல காரணமாயிற்றென்று ஐதிஹ்யமிருப்பதனாலும் மேலே குறித்த விஷயம் ஊர்ஜிதமாகும். இதற்குச் சேரவே திருமங்கையாழ்வார் தாம் திருமொழி பாடத் தொடங்கும்போதே ''தூவிசேரன்னம் துணையொடும் புணருஞ் சூழ்புனற் **குடந்தையே** தொழுது' என்றும் 'சொற்பொருளாளீர் சொல்லுகேன் வம்மின் சூழ்புனற் **குடந்தையே** தொழுமின்' என்றும் அருளிச்செய்து, சரமப்பிரபந்தமாகிய திருநெடுந்தாண்டகத்தின் முடிவிலும் ''தண் **குடந்தைக்** கிடந்த மாலை நெடியானையடி நாயேன் நினைந்திட்டேனே'' என்று திருக்குடந்தையையே பேசித் தலைக்கட்டினர். அன்றியும் திருக்குடந்தைக் கென்றே தனிப் பிரபந்தமுமொன்று (திருவெழுகூற்றிருக்கை) திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

அர்ச்சாவதாரம் நிற்க; விபவாவதாரங்களுள் எவ்வவதாரத்தில் நம்மாழ்வார்க்கு மிகுந்த அபிநிவேஶமென்று ஆராயுங்கால், முதற் பிரபந்தமான திருவிருத்தத்தில் ''**பெருங்கேழலார் தம் பெருங்கண் மலர்ப் புண்டரீகம் நம்மேலொருங்கே பிறழ வைத்தார்**'' என்றும், ''**ஏனத்துருவாயிடந்த – ஞானப்பிரானை யல்லாலில்லை நான் கண்ட**

நல்லதுவே'' என்றும் அருளிச்செய்து, அவாவற்று வீடு பெறுவதற்கு முன்னே ''**கோலவராகமொன்றாய் நிலங்கோட்டிடைக் கொண்ட எந்தாய்!– உன்னைப் பெற்றினிப் போக்குவனோ?**'' என்று சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே ஸ்ரீவராஹ நாயனார் பக்கலிலே நம்மாழ்வாருக்கு நல்லன்பு என்று தெரியலாகும். இதற்குச் சேரவே திருமங்கையாழ்வார் தாம் திருமொழி தொடங்குகையில் விபவாவதாரத்தைப்பற்றி வாய்திறக்கும்போதே '**பன்றியாயன்று பாரகங்கீண்ட பாழியானாழியானருளே நன்று நானுய்ய நான் கண்டு கொண்டேன்**'' என்று ஸ்ரீவராஹநாயனாருடைய அருள் கொண்டே தாம் உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றதாகவருளிச்செய்தார்.

நம்மாழ்வார் தமது திருவுள்ளத்தில் ஆராத்ய தேவதையாகக் கொண்டது தேவப் பெருமானையே என்பது முதற் பிரபந்தத்தின் முதற்பாசுரத்தில் ''**இமையோர் தலைவா! மெய்ந்நின்று கேட்டருளாய் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே**'' என்றதனாலும், சரமப்பிரபந்தத்தின் முதற்பாசுரத்தில் ''**அயர்வறு மமரர்களதிபதியவனவன் துயரறு துடரடி தொழுதெழன் மனனே!**'' என்றதனாலும் தேறிநிற்கும். இதற்குச் சேரவே இவ்வாழ்வார் தமது திருமொழியில் ''**துணிவினியுனக்குச் சொல்லுவன் மனமே! தொழுதெழு – அமரர் பெருவிசும்பருளும் பேரருளாளனெம்பெருமான்**'' என்று பணித்தார். நம்மாழ்வாருடைய ''தொழுதெழன்மனனே'' போலவே இவருடைய தொழுதெழுமனமேயும் பேரருளாளன் விஷயத்திலேயே அமைந்த அமைதி நோக்கத்தக்கது. ''**தொழுதெழு மனமே**'' என்றார் நம்மாழ்வார்; ''**மனமே தொழுதெழு**'' என்றாரிவ்வாழ்வார்.

இவ்வாழ்வார் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே மிகப்பெரிய திருப்பணிகள் பல செய்தருளினார். அதைப்பற்றி பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் அருளிச் செய்யுமிடத்து '**ஜிதப$_3$ாஹ்யஜிநாதி மணிப்ரதிமா அபி வைதி$_3$கயந்நிவ ரங்க$_3$புரே, மணிமண்ட$_3$ப வப்ரக$_3$ணாந் வித$_4$தே பரகால கவி: ப்ரணமேமஹி தாந்**' என்றருளிச் செய்தார். இந்த ஶ்லோகமமைந்த அழகு வெகு அற்புதமானது. இதன் கருத்தைச் சிறிது விளக்குவோம். ஆழ்வார்களுடைய திருவவதாரம் அவைதிகர்களையும் வைதிகர்களாக்குவதற்காக. திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவவதாரத்தினால் இவ்வர்த்தம் நன்கு விளங்கிவிட்டது. மற்றையாழ்வார்கள் அவைதிகர்களாயிருந்த சேதநர்களை மாத்திரமே வைதிகர்களாக்கிப் போந்தார்கள். இவ்வாழ்வார் அவைதிகங்களாயிருந்த அசேதநங்களையுங்கூட வைதிகங்களாம்படி திருத்திப்பணி கொண்டாரென்பது தன்னேற்றம். அவைதிகங்களாயிருந்த ஜைநபௌத்த விக்ரஹங்களையும் இவ்வாழ்வார் வைதிகங்களாக ஆக்கிவிட்டாரன்றோ. பகவத் பாகவத விஷயங்களில் கிஞ்சித்கரிக்கப் பெறுவதே வைதிகத்வமாகும்.

இவ்வாழ்வாருடைய கவித்திறம் '**சதுஷ்கவி ப்ரத$_4$மாநாய பரகாலாய மங்க$_3$லம்**'' என்றதனால் மிகவிளங்கும். ஆஶுகவி, மதுர கவி, சித்ரகவி, விஸ்தார கவி என்று நால் வகைப்பட்ட கவிகளிலும் இவர் தலைவரென்பது இவரது ஆறு பிரபந்தங்களினாலும் அறியவெளிதாகும்.